

מכתבים מהיי הצעירים.

קיישינוב. היו ימים והימים לא רחוקים הם ועירנו היתה נחשבת למרכז, לתל, שכל המיות פונים אליו. מרכז הפוסטה היה כעצם פריחתו ועבד בלי לאות. רצים יצאו דחופים ובהולים ומגלות עפות, ומכתבים חוזרים, וקולות קריאה מסו והציפו את כל העולם. ועידות לעשרות, אספות למאות נערכו ונאומים לאלפים נאמרו. וכל העם עמד והשתומם מקסם למראה החיים הלאומיים הסואנים. ובמחנה הציונים נופא מה דכו אספות-הפולמוס לא רק על מנת להגדיל תורה ולהאדירה, כי אם גם לשם פתרון שאלות עיוניות, שהעסיקו את הסוחות ודחקו את השעה. וננהו פוע"צ, מורחיים או סתם ציונים אלו את אלו בהלכה. עברו כבר הימים האלה. המפלגות והמפלגות, שצצו ככמהין ופטריות, חלפו פסו. אחיותיה הצרות של הציונות ירדו מעל הבמה. שלום כעת בפנים במחנה הציונים השרידים השכליים הכודדות, במחנה "שלוש מאות של נדעון". שלום גם סבהוץ. אבל וי לאותו שלום. זהו אותו השלום, שמר אוסישקין קרא לו בקונגרס האחרון אחרי נצחון האופוזיציה בשם שלום בית הקברות. מי יתן ושבו הסכסוכים הקודמים שהיו בפנים והמלחמה מבחוץ! המכסוכים והמלחמות הוסיפו מרץ לציונות, לא נתנו לה להתנהל על פי אינרציה, להפרט לפרוטות, להיות לציונות של שקל. לפני שנים אחדות היתה לנו עדיין אגודה "גם ציונה", שמנתה כארבעים חברים מנוסים ומסוריים. החברים האלה נשאו על שכמם כמעט את כל הציונות, ערכו נשפים אחדים, הכריזו והתריעו ככל מקום שאפשר היה על הרעיון הלאומי, הפיצו על תלמי לבותיהם של צעירים רבים את גרעיני התחיה, שלפעמים כצאו להם קרקענו ללקוח; יסרו אנודות חדשות אחדות של צעירים וצעירות. אך כעת נתפלגה החבורה אחרי חמש שנות קיומה, הותרה הרצועה. כעשרה חברים, טובי הצעירים, נסעו לא"י, אחרים נקראו לעבודת הצנא, אחרים נסעו לאמריקה ורק כחמש-עשרה צעירים נשארו. מן הראוי היה, שכל אלה הצעירים, שקדין לא עומם בהם

מכתבים מחיי הצעירים

הויק הלאומי ושנמשם קשורה בעמם , בארצם ובשפתם יתאספו עוד הפעם וישובו לעבודת
העם המהכה להם .

והנני קורא לכם מעל דפי ה"שתרית" : תכרים ,

עורו, עורו אל תנומו

לעבודתכם קומו, קומו !

צ. ג.

